

kens Vedligeholdelse bliver ganske som efter den nugældende Lovgivning.

Udvalget maa anse det for rigtigt, at der gives Adgang til at konvertere de for Konge- og Kirketienden udstedte Obligationer, uden at det er nødvendigt, at Obligationerne for Præstetienden følge med. Hertil sigte Ændringsforslagene under Nr. 31 og Nr. 32.

Flertallet forudsætter — ligesom Landstingets Udvalg angaaende Tiendeloven har gjort det — at Finansministeren ikke benytter Bemyndigelsen i § 4 til at optage Statslaan uden efter Forhandling med Tingenes Finansudvalg.

Et *Mindretal* (Borgbjerg og Sabroe) anser en Afløsning med det 25-dobbelte for en alt for høj Erstatning og stiller *principalt* Ændringsforslag om Nedsættelse til det 21-dobbelte. Naar endvidere Tiendebanken udgaar, og Afløsningen foretages ved Hjælp af Statslaan, vil Statens Udgift nedbringes fra de henved 40 Mill. Kr., der foreslaas, til lidet eller intet.

Subsidiært kan dette Mindretal slutte sig til et andet Mindretals (N. Andersen) Forslag om en Afløsning med det 23-dobbelte og skal bemærke, at der sikkert kan skaffes Flertal for dette Forslag i det andet Ting, dersom Folketingets Flertalsparti vilde optage det.

Med Hensyn til Tiendebanken falder dette Mindretals Ændringsforslag sammen med det andet Mindretals (N. Andersen).

Mindretallet (Berntsen) finder det ikke stemmende med Ret og Billighed at gøre den store Forskel, som Lovforslaget tilsigter, paa de Tiendeejere, der eje Tienden af andres Ejendomme, og de Tiendeejere, der have indkøbt Tienden af deres egne Ejendomme, naar man, som her foreslaaet, vil gaa til en Tvangsafløsning af Tienden. Lovgivningsmagten har ogsaa hidtil ved alle tidligere Love, som vedrøre Tiendeforholdet, behandlet samtlige Tiender ens uden særligt Hensyn til,

af hvem de ejedes, og Folketinget har i de senere Aar endog gentagne Gange vedtaget Forslag om Tvangsafløsning af Tienden, uden at nogen har gjort Forsøg paa at dele Tiendeejerne i to Klasser, af hvilke den ene havde Krav paa fuld Erstatning, medens den anden var udelukket fra anden Erstatning end den, at Skatten, der hviler paa Tienden, maatte bortfalde ved en Afløsning. Det synes ogsaa lidet foreneligt med Grundlovens § 82, naar man uden at yde fuld Erstatning vil annullere en lovlig erhvervet Ejendom, thi selv om et Sogns Beboere have indkøbt en paa deres Ejendomme hvilende Tiende, er Tienden ikke derved bortfalden; den hviler fremdeles paa de paagældende Ejendomme, ligesom den fremtidig kan være Genstand for Køb og Salg og er for vedkommende Ejer et Aktiv, paa hvilket der kan optages Laan. Dette Synspunkt er ogsaa gjort gældende i det Andragende, som 3 a 400 af Landets Sogneraad i denne Rigsdagssamling have indsendt til Regering og Rigsdag, ligesom det under nærværende Sags Behandling har haft varme Talsmænd baade i Landstinget og i Folketinget.

Mindretallet erkender, at Flertallet ved sine Ændringsforslag under Nr. 3 og 5 har søgt at bøde noget paa Uretfærdigheden i dette Forhold i det af Landstinget vedtagne Forslag, men selv om det maa paaskønnes, at Flertallet har gjort Indrømmelser mod det af Mindretallet hævdede Standpunkt, vil det neppe kunne siges, at man er naaet til fuld Retfærdighed i dette Forhold derved, at nogle Tiendeejere efter Flertallets Forslag faa fuld Erstatning ved en Betaling af 25 Gange et Aars Tiende, medens andre Tiendeejere i det højeste kun faa en Erstatning, der svarer til 20 Gange den nævnte Ydelse, og nogle Tiendeejere faa slet ingen Erstatning.

Mindretallet stiller derfor principalt Ændringsforslagene under Nr. 4 til § 1 og Nr. 6 til § 2, hvorefter alle Tiendeejere skulle behandles ens med samme Ret efter Loven til fuld Erstatning. Den